

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 112.640 van 19 november 2002
in de zaak A. 93.368/XIV-4625.**

In zake :

1. XXX,
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij
advocaten F. en R. COEL,
kantoor houdende te 2800 MECHELEN,
Kardinaal Mercierplein 8

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van Armeense nationaliteit, op 7 juli 2000 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2000 tot bevestiging van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van 6 oktober 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2000 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 11 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 30 oktober 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VANDENBERGHE die, loco advocaten F. en R. COEL verschijnt voor de verzoekende partijen en van adjunct-adviseur Ch. LECHAT, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partijen België binnenkomen op 18 juni 1999 en zich vluchteling verklaren op dezelfde dag; dat op 6 oktober 1999 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 31 mei 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissingen zijn;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partijen een eerste middel aanvoeren dat luidt als volgt:

“Eerste ernstig Middel : Schending van de wettelijke opdracht van verweerders

Overwegende dat de Commissaris Generaal iedere anomalie in het vluchtelingenverhaal van vertogers afdoet als bedrog en zich uitslooft in 4 (vier) pagina's om aan te wijzen waarom het verzoek manifest niet ontvankelijk zou kunnen worden verklaard;

Dat dit ‘diepteonderzoek’ niet hoort tot de opdracht van de Commissaris Generaal in de fase van de ontvankelijkheid;

Dat overeenkomstig de geldende regels van het Belgisch administratief recht de Dienst Vreemdelingenzaken, en in geval van dringend beroep de Commissaris Generaal, moeten bewijzen dat er een grond voor niet-ontvankelijkheid bestaat (zie: M. Bossuyt, “Uiteenzetting over de voorgestelde wijzigingen in de Vreemdelingenwet voor de Senaatscommissie voor de Binnenlandse aangelegenheden”, Parl. St. 1992-93 - nr. 555/2, (54) 55, nr. 4);

Dat in de fase van de ontvankelijkheid de autoriteiten genoeg moeten nemen met een aannemelijk, dit wil zeggen samenhangend, niet tegenstrijdig en waarschijnlijk vluchtverhaal (zie D. Vanheule, “Vluchtelingen: een overzicht”, Mys en Breesch, Gent - tweede uitgave - 1998, nr. 348);

Dat bovendien de term “kennelijk” in artikel 52 §1, 7/ Vreemdelingenwet de beslissingsbevoegdheid van de administraties nog verder beknot tot gevallen waarin het ontbreken van elke ernstige aanwijzing van gegronde vrees voor vervolging duidelijk herkenbaar is;

Dat van zodra er ook maar enig ernstig element is aangebracht of er twijfel bestaat of de gevreesde vervolging al dan niet bestaat moet de kandidaat vluchteling het voordeel van de twijfel worden gegeven en moet hij worden toegelaten tot het onderzoek ten gronde (zie D. Vanheule, “Vluchtelingen : een overzicht”, Mys en Breesch, Gent - tweede uitgave - 1998, nr. 349 ev.);

Dat evenwel de Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen meent een beslissing te moeten nemen louter op grond van een vergelijking van de onderscheiden verklaringen in de procedure van vertogers;

Dat in plaats van de verklaringen te toetsen aan objectieve gegevens die de Commissaris Generaal kent, de Commissaris Generaal louter op zoek gaat naar irrelevante tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van vertogers zou kunnen aantasten;

Dat om tot een rechtmatig besluit te komen de betrokken administratie volledig op de hoogte moet zijn van de feiten die haar besluitvorming kunnen beïnvloeden en zo nodig zich moet laten bijstaan door deskundigen (om. informatie van de UNO, politologen ... edm;) in plaats van blind te geloven in de informatie die hij van internet plukt;

Dat uit het dossier duidelijk blijkt dat de Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het dossier slechts op zoek is gegaan naar tegenstrijdigheden om vertogers verzoek af te wijzen in plaats van een antwoord te vinden op eventuele vermoede tegenstrijdigheden;

Dat het dossier bol staat van het wantrouwen jegens vertogers;

Dat steeds in dezelfde zin de Commissaris Generaal slechts spoort naar tegenstrijdigheden wat niet direct een uiting is van vertrouwen en zorgvuldig bestuur, waarover infra meer (zie onder meer: vertogers spreken van 28 % van de stemmen voor de neef, de 'officiële' website spreekt van 5 % (na fraude), de opsomming van de orde van kandidaten op de lijst klopte niet volledig, verkiezingsfraude werd persoonlijk of via andere waarnemers/kandidaten vastgesteld, arrestaties werden verricht door de politie of 'speciale' politie, vertogers heeft de minister persoonlijk ontmoet dan wel de diensten van de minister...);

Dat de Commissaris Generaal hier in dezelfde zin zijn opdracht te buiten is gegaan zodat de beslissing aangetast is door machtsafwending, waarover eveneens infra meer;

Dat de Raad van State dan ook niet zal aarzelen de materiële juistheid van de ingeroepen feiten te verifiëren en daarvoor haar toevlucht zal nemen tot alle middelen die zij nodig acht; (zie De Wijngaert, M., "De feitencontrole door de Belgische en de Franse Raad van State", T.B.P., 199-211, 287-295)

Dat de bestreden beslissing dan ook werd getroffen op basis van bijzonder mank samengesteld en onvolkomen dossier, manifest in strijd met de beginselen van behoorlijk bestuur, meerbepaald de zorgvuldigheidsplicht zodat de beslissing ten gronde moet worden vernietigd.”.

2.1.2. Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van het dringend beroep de opdracht heeft na te gaan of een verder onderzoek van de erkenningsaanvraag noodzakelijk is en of de asielaanvrager voorlopig wordt toegelaten tot het verblijf in de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, na de onontvankelijkheidsbeslissing van de minister van Binnenlandse Zaken, onderzoekt of de asielaanvrager gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat het, in de fase van het onderzoek naar de ontvankelijkheid, aan de asielaanvrager is om gegevens aan te brengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951; dat te dezen van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij op eerste verzoek een volledig en coherent asielrelaas geeft waarin duidelijk de redenen worden aangegeven die aanleiding geven tot zijn vlucht;

Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in hoofde van de eerste verzoekende partij besluit dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is; dat hij tot dit besluit komt omwille van tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen en met de verklaringen met zijn echtgenote; dat de verzoekende partijen dit niet betwisten doch betogen dat “evenwel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent een beslissing te moeten nemen louter op grond van een vergelijking van de onderscheiden verklaringen in de procedure van vertogers”, zonder dit in concreto te verduidelijken; dat derhalve deze blote beweringen de

Raad er niet toe kunnen brengen aan te nemen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de beoordeling van het asielrelaas van eerste verzoekende partij, de grenzen van de hem wettelijk toegekende bevoegdheid zou hebben overschreden door op grond van de verklaringen van de verzoekende partijen en van de daaruit blijken tegenstrijdigheden te besluiten dat de asielaanvraag bedrieglijk is; dat derhalve niet is aangetoond dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn “wettelijke opdracht” heeft miskend;

Overwegende dat de tweede verzoekende partij zich bij haar asielaanvraag steunt op dezelfde feiten als de eerste verzoekende partij; dat gelet op het voorgaande in redelijkheid kan worden gesteld dat de commissaris-generaal de hem wettelijk toegekende bevoegdheid niet heeft overschreden door deze asielaanvraag als kennelijk ongegrond te verwerpen; dat het middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen een tweede middel aanvoeren dat luidt als volgt:

“Tweede ernstig Middel: schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Overwegende dat het tweede ernstig middel van vertogers de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur betreft, meerbepaald de zorgvuldigheid;

Dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bestuurlijke overheid is gebonden aan de beginselen van behoorlijk bestuur (zie: I. Opdebeeck. “Het Recht op verdediging en het recht om zijn standpunt naar voor te brengen” in Opdebeeck. (ed) Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, Antwerpen. Kluwer rechtswetenschappen, 1993, 51);

Dat de Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen meent een beslissing te moeten nemen en incidenten als bedrieglijk meent te moeten omschrijven louter op grond van het feit dat al dan niet bepaalde feiten zelf werden vastgesteld of werden medegedeeld door derden;

Dat wat wel essentieel is in het dossier buiten beschouwing wordt gelaten namelijk het feit dat vertogers hun leven gevaar loopt omdat zij kennis hebben van uitgebreide corruptie en vervalsing van de verkiezingen wat aanleiding heeft gegeven tot de dood van andere betrokkenen;

Dat het evenzeer essentieel is vast te stellen dat vertoger openlijk de moord op zijn vriend in de schoenen kreeg geschoven zodat hij zelf gezocht werd;

Dat hierbij hij niet moet rekenen op welke bescherming van zijn overheid dan ook daar waar de assistent van de militaire procureur van Armenië zelf bij de moord betrokken was die uiteindelijk optrad als vervolgingsapparaat lastens eerste vertoger en zijn gezin;

Dat verweerders manifest de werkelijkheid miskennen en verkiezen zich te verlaten op zogenaamd ‘officiële’ web-sites waarvan vertoger de regelmatigheid aanklaagt, zonder deskundige derden te horen terzake;

Dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bijzonder onzorgvuldig is te werk gegaan daar waar hij de beweringen niet heeft onderzocht en getoetst aan algemeen bekende informatie;

Dat de vaste Rechtspraak van de Raad van State deze schending van de verplichting tot zorgvuldigheid sanctioneert door de administratieve beslissing te vernietigen;

Dat de bestreden beslissing dan ook werd getroffen op basis van een onvolkomen dossier en in strijd met de zorgvuldigheidsplicht zodat de beslissing ten gronde moet worden vernietigd.”.

2.2.2. Overwegende dat het middel zich richt tegen de beslissing genomen in hoofde van eerste verzoekende partij; dat de verzoekende partijen in essentie aanvoeren dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onzorgvuldig tewerk is gegaan doordat hij immers “meent een beslissing te moeten nemen en incidenten als

bedrieglijk meent te moeten omschrijven louter op grond van het feit dat al dan niet bepaalde feiten zelf werden vastgesteld of werden medegedeeld door derden”; dat evenwel de verzoekende partijen de vastgestelde tegenstrijdigheden niet eens trachten te weerleggen; dat voorts de verzoekende partijen doen gelden “dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bijzonder onzorgvuldig is te werk gegaan daar waar hij de beweringen niet heeft onderzocht en getoetst aan algemeen bekende informatie”; dat niet valt in te zien in welke mate de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, na te hebben vastgesteld dat de asielaanvraag in hoofde van de eerste verzoekende partij bedrieglijk is omwille van diverse tegenstrijdigheden, “beweringen” dient te onderzoeken en te toetsen aan de door hem gekende informatie; dat immers op de kandidaat-vluchteling de verplichting rust om op een geloofwaardige wijze alle pertinente feiten van zijn vluchtrelaas te vermelden; dat derhalve de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet onzorgvuldig te werk is gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partijen een derde middel aanvoeren dat luidt als volgt:

“Derde ernstig middel : Afwending van macht : miskennen van feitelijkheden

Overwegende dat vertogers willen laten gelden dat verweerders steeds in dezelfde zin op flagrante wijze de feitelijkheden miskennen en hierdoor hun macht afwenden;

Dat de Minister van Binnenlandse Zaken en de Commissaris-Generaal voor de Vluchteling en de Staatlozen perfect op de hoogte zijn (of zouden moeten zijn) van de toestand in de Kaukasus in het algemeen en in Armenië in het bijzonder (zie ten overvloede supra);

Dat vertogers zich dan ook niet onder bescherming kunnen stellen van welke overheid dan ook en dienden de vlucht te nemen;

Dat daar waar deze aanslagen tegen hun persoon uitgingen van agenten van de zogenaamd legitieme overheid zelf vertogers geheel beantwoorden aan de definitie van het woord ‘Vluchteling’;

Dat de vrees van vertogers zelf nog te worden onderworpen aan verdere schendingen concreet is en het verzoek strekkende tot erkenning zowel ontvankelijk is als gegrond;

Dat het manifest miskennen van deze feiten die overigens van algemene bekendheid zijn een afwending van macht inhoudt zodat eveneens op deze grond de vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt;

Dat vertogers dan ook het verder verblijf in België niet mag worden ontzegd.”.

2.3.2. Overwegende dat de verzoekende partijen machtsafwending aanvoeren; dat daargelaten de vraag of de verzoekende partijen in hun middel niet verder komen dan blote beweringen, de verzoekende partijen verzuimen aan te tonen of enig begin van bewijs aan te bieden van het vereiste dat het door hen aangevoerde ongeoorloofd oogmerk het enige doel is van de betwiste beslissingen; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als

accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien november tweeduizend en twee, door :

de HH.	C. ADAMS,	wnd. kamervoorzitter,
	M. MILOJKOWIC,	staatsraad,
		toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.